

Camping Boszicht

‘Zijn we er nog steeds niet?’ Suzan zit met haar teamgenoten van de E2 in een oranje Volkswagenbusje en kijkt ongerust naar buiten. ‘We rijden nu al minstens een halfuur over smalle bosweggetjes. Terwijl Rob daarnet nog zei dat we er zo zouden zijn.’

Rob is de bestuurder van het busje en ze zijn op weg naar Nolderwoud. Daar gaan ze meedoen aan een hockeytoernooi. En omdat Nolderwoud ver weg is, blijven ze er ook kamperen.

‘Ja, waar is die camping nou?’ Luna maakt opnieuw een staart in haar lange, donkere haar. ‘De jongens zijn natuurlijk allang klaar met het opzetten van hun tenten.’

‘Handig toch,’ zegt Britt, die ook op de achterbank zit. ‘Dan kunnen ze ons straks mooi helpen. Ik ben helemaal niet goed in het spannen van lijnen en dat soort dingen. Als je mij een tent laat opzetten, zakt die meteen weer in.’

‘Maar gelukkig ben jij heel goed in hockeyen,’ zegt Suzan.

Britt frunnikt aan de touwtjes van haar vest. 'Valt wel mee, hoor.'

'Niet waar, joh. Jij bent echt onze beste aanvaller.' Suzan begrijpt niet waarom Britt altijd zo bescheiden is. Terwijl ze echt het beste hockeyt van het hele team.

'Ja, zo is het,' beaamt Luna. Ze haalt een zak drop tevoorschijn. 'Wie wil er wat?' En terwijl ze twee dropjes tegelijk in haar mond steekt, zegt ze: 'Volgens mij zijn we verdwaald.' Suzan knikt. 'Dat denk ik ook.'

'Oké, er is één voordeel,' gaat Luna door. 'Als we te laat komen, hoef ik dat warme keeperspak niet aan. Of gaan we dan toch nog hockeyen?'

Suzan haalt haar schouders op en kijkt op haar horloge. Het is tien over negen en het toernooi begint pas om tien uur. Dus voorlopig is er nog genoeg tijd. Maar het zou wel fijn zijn als ze eerst de tenten nog konden opzetten.

'Ik krijg dorst,' zegt Luna opeens.

'Niet aan denken,' zegt Suzan. 'Neem nog een dropje.'

'Volgens mij krijg je daar juist dorst van,' zegt Britt giechelend.

En Amber begint als afleiding maar weer eens de yell van het team te roepen: 'ME2, ME2...'

'... het leukste team van FHC,' vult iedereen aan.

'Niet zomaar een team. Maar het aller-, allerleukste team!' roept Luna. Ze begint zich duidelijk te vervelen en wiebelt onrustig heen en weer op de achterbank.

Op dat moment zegt Rob: 'Ik ga Anniek maar eens bellen. Want dit gaat niet goed.'

Anniek is de trainer van ME2. Vroeger heeft ze zelf in Nolderwoud gehockeyd. En omdat de club daar nu vijfenzeventig jaar bestaat, heeft ze hen opgegeven voor dit toernooi. Anniek is vanmorgen vroeg al vertrokken met haar auto. Net als de jongens en hun trainer, Rogier. Net als Rob wil parkeren, roept Amber: ‘Pap, wacht! Ik zie verderop een bord.’

Haar vader geeft gauw gas.

Als ze dichterbij komen, leest Amber voor wat erop staat: ‘CAMPING BOSZICHT. Daar moeten we toch zijn?’

Rob knikt en draait vlug het terrein op.

Suzan kijkt verlangend naar buiten. Ze is niet zo onrustig als Luna, maar ook zij wil nu graag het busje uit.

Ze komen op een grote camping, waar veel stacaravans staan. Maar op het achterste veld, aan de bosrand, is een plek waar tentjes kunnen staan.

De jongens zijn al druk bezig zijn met het opzetten van hun tenten. Joost, de tweelingbroer van Suzan, steekt grijnzend zijn duim op naar de meisjes. Alsof hij wil zeggen: jullie zijn lekker op tijd!

Uitgelaten en blij springt iedereen even later het busje uit. Luna, die blijkbaar haar energie kwijt moet, maakt een paar keer een radslag. ‘Moet je kijken wat een mooie grote plaatsen hier zijn,’ roept ze dan. ‘En er zijn picknicktafels, en een plek om te barbecueën.’

‘Er is zelfs nog genoeg plek om te hockeyen,’ voegt Britt er blij aan toe.

‘En vinden jullie ook dat het hier naar kerstbomen ruikt?’ vraagt Amber.

Suzan snuift de boslucht op. ‘Ja, je hebt gelijk. Ik ruik het ook.’

‘Ha meiden, fijn dat jullie er zijn.’ Anniek komt eraan. Ze praat kort met Rob en begint daarna de spullen uit het busje te laden.

De meeste meisjes gaan op zoek naar hun tassen. Maar Suzan kijkt nog even op haar gemak rond. Ja, het is zeker een leuke camping, al staan ze wel vlak bij de bosrand. Zou Joost gelijk hebben, lopen er echt wilde zwijnen in het bos? Gisteravond, toen ze haar tanden poetste, had hij het daar ineens over gehad. En hij had ook gezegd: ‘Als ze honger hebben, komen ze tevoorschijn. Dus we moeten wel oppassen!’

Ze rilt als ze eraan denkt. Stel je voor dat er ’s nachts opeens een zwijntje hun tent in komt. Misschien gaat hij wel aan haar neus likken, of aan haar oren...

Britt stoot tegen haar arm. ‘Hoor je die vogels?’ zegt ze zacht. ‘Als we stil zijn, komen er misschien ook wel eekhoorntjes tevoorschijn.’

‘Eekhoorntjes? Joost zei dat hier wilde zwijnen lopen.’

‘Echt waar? Nou, dan ga ik mooi niet bij de opening van de tent liggen, hoor.’ Britt kijkt nog banger dan Suzan.

Rillend, maar ook lachend van de spanning pakken de meisjes elkaar vast.

‘Komen jullie?’ roept Anniek dan. ‘We moeten nu eerst de tenten opzetten. Suzan, bij wie ga jij in de tent?’

‘Met Britt en Luna,’ antwoordt ze. ‘Woensdag, na de training, hebben we dat afgesproken.’

Ze krijgt een langwerpige tas in haar handen gedrukt. Anniek wijst ook naar de plek waar ze kunnen gaan staan. En terwijl Luna op zoek gaat naar de slaapzakken, halen Suzan en Britt de opgevouwen tent uit de tas.

‘Waar beginnen we eigenlijk mee?’ vraagt Suzan. Ze heeft wel eens met haar ouders gekampeerd. Maar toen stond de tent al klaar.

‘Met de stokken, denk ik.’ Britt begint ze in elkaar te klikken. ‘Kijk, zo moet het. En daarna duwen we ze door een opening in het tentdoek. Er is echt niks aan volgens mij.’

De voorste stok gaat gemakkelijk. Maar als ze samen de tent in kruipen om de achterste stok vast te maken, gaat het mis. Ineens zakt de hele tent over hun hoofd in elkaar. ‘Hè, hoe kan dat nou?’ roept Suzan. ‘Er was toch niks aan?’

‘Oeps, sorry!’ Lachend valt Britt tegen haar aan. ‘Haha. Ik zei het toch al: ik ben niet goed in het opzetten van tenten.’ ‘Ik hoop niet dat dit vannacht gebeurt,’ hikt Suzan. Ze wrijft een paar lachtranen uit haar ogen en gaat op zoek naar de opening van de tent. Als ze die vindt, kruipt ze snel naar buiten.

Dan ziet ze verderop ineens een jongen staan. Hij is minstens een jaar of vijftien en draagt een opvallend rood petje. Van achter een boom kijkt hij naar het gedoe op het veld. Als hij merkt dat Suzan hem ziet, duikt hij snel weg. Nog even blijft Suzan in de richting van de bomen kijken. Wat deed die jongen daar? Het leek wel of hij hun bespioneerde...

Het plan van Luna

‘Schieten jullie op? We moeten bijna weg.’ Anniek heeft haast, dus tijd om na te denken over de vreemde jongen in het bos heeft Suzan niet.

‘We doen ons best,’ roept Britt. ‘Maar of het zo snel lukt?’ ‘Ja, ik zie het al: jullie hebben duidelijk mijn hulp nodig.’ Joost komt aanslenteren en kijkt grijnzend naar de ingezakte tent.

Meestal wil Suzan niet dat haar broer haar helpt. Liever lost ze haar eigen zaakjes op. Anders moet ze wel tien keer horen dat ze zo onhandig is en meer van dat soort dingen. Maar omdat er niet veel tijd is, zegt ze: ‘Oké, dan. Al kunnen we heus wel zelf de tent opzetten.’

‘Dat zie ik!’ Joost slaat lachend zijn armen over elkaar. ‘Suus, hou jij de tent vast,’ commandeert hij dan. ‘Dan help ik Britt met de stokken.’

Suzan doet wat haar broer vraagt. De jongen met het rode petje laat zich gelukkig niet meer zien. Wel klinkt plotse-ling de schreeuw van een opvliegende roofvogel. Suzan voelt dat de haartjes op haar armen rechtop gaan staan.

Schrok die vogel van die jongen in het bos? Of lopen er toch wilde zwijnen?

Als er weer een schreeuw klinkt, laat ze per ongeluk de tent los.

‘Oen, wat doe je nou!’ Met de tent over zijn hoofd kruipt Joost naar buiten. ‘Als je zo doorgaat, kap ik ermee! Dan slaap je maar op het gras!’

Gelukkig staat de tent toch nog snel. Dat komt doordat Stijn, de vriend van Joost, ook komt helpen.

En als iedereen daarna de sticks en tassen heeft gevonden, en zich heeft omgekleed, gaan ze op weg naar het toernooi.

‘We zijn zelfs nog op tijd!’ roept Anniek opgelucht. Ze stapt in haar auto en vertrekt alvast.

De jongens, samen met Rogier, volgen haar. En de meisjes gaan weer met het busje.

Als ze weggrijden, zegt Britt: ‘Moet je kijken!’ Ze wijst naar een grote caravan, niet al te ver bij hun tenten vandaan. Onder de luifel hangt een grote kooi met daarin een grijze vogel. ‘Wat grappig! Dat is een papegaai. Mijn oom heeft er net zo een en die zegt altijd wel iets gek.’

‘Zoals?’ vraagt Suzan.

‘Kopje koffie? Kopje koffie?’ Britt doet de krakerige stem van de papegaai na. ‘Lachen, toch? Terwijl ik niet eens koffie drink! En een deurbel nadoen kan hij ook. Dat is heel lastig, want vaak denkt mijn oom dat er echt iemand voor hem is!’

‘En wat vinden jullie hiervan?’ Luna opent met een geheimzinnig gezicht haar sticktas en haalt een wit rubberen masker tevoorschijn. Het heeft holle ogen en bovenop zit zwart nephaar. Maar het engste zijn de rode hoektanden die uit de mond steken, vindt Suzan. Net of er bloed aan zit.

‘Echt eng!’ fluistert ze.

En Britt roept geschrokken: ‘Whoo!’

‘Ssst!’ sist Luna. ‘Pas nou op! Rob hoeft dit niet te weten!’

‘Waar is dat ding dan eigenlijk voor?’ vraagt Britt nog steeds bang.

‘Hiermee wil ik vanavond, als het donker is, de jongens aan het schrikken maken,’ legt Luna fluisterend uit. ‘Als wraak, omdat ze onze mascotte vorige week hebben verstoep.’

Suzans ogen gaan glimmen. ‘Ja, heel goed bedacht.’ Want na de vorige wedstrijd hadden ze inderdaad lang moeten zoeken naar P  p  , de mascotte van het team. En het was niet eens de eerste keer geweest dat de jongens een geintje met P  p   uithaalden. Dus het wordt zeker tijd voor actie.

Britt lijkt het ook wel een goed idee te vinden. Ze kijkt in ieder geval al minder bang. ‘Hoe kom je eraan?’ vraagt ze nog.

‘Van mijn broer,’ fluistert Luna. ‘Gisteren zag ik dit vampiermasker op zijn kamer liggen. En ik heb nog meer spullen. Maar die laat ik vanmiddag, na de wedstrijd, wel zien.’ Ze stopt het masker snel terug in haar tas.

Maar als ze vijf minuten later aankomen bij de hockeyclub, weet het hele team ervan.

‘Toe, laat mij het ook even zien,’ bedelt Amber.

‘Straks,’ belooft Luna. ‘Nu kan het echt niet. Anniek komt er al aan.’

De trainer sjouwt met de grote keeperstas en wappert ongeduldig met een papier. ‘Gaan jullie mee? De eerste wedstrijd begint bijna.’